Як українська Феміда десять років підіймалася від рядових окупантів до реальних архітекторів російського вторгнення

PUBLISHED 2 ВЕРЕСНЯ 2026

Українській судовій системі знадобилося майже десятиліття та повномасштабне вторгнення, аби нарешті усвідомити різницю між кремлівським диктатором і п'яним кухарем із Якутії. Якщо у 2015 році слідчі на повному серйозі шили «ведення агресивної війни» водіям вантажівок, охоронцям блокпостів і ремонтникам техніки, то сьогодні Верховний Суд нарешті нагадав: агресія — це злочин еліт, а не рядових гвинтиків окупаційного конвеєра. Пройшовши крізь роки дивних вироків і спрощених судових розглядів, вітчизняне правосуддя нарешті переключилося на генералів, міністрів та логістів вторгнення, хоча до критеріїв Гааги нашій практиці досі лишається суто український колорит, зазначає видання ГРЕЧКА.

Злочин агресії — це передусім злочин тих, хто вирішує почати війну, планує її або впливає на її ведення. Саме так його розуміє міжнародне право. За Римським статутом Міжнародного кримінального суду відповідати за агресію можуть люди, здатні контролювати політичні чи воєнні дії держави або керувати ними.

В українському Кримінальному кодексі покарання за злочин агресії регулює стаття 437. Однак порівняно з Римським статутом, вона сформульована ширше. А саме передбачає покарання не лише за планування чи розв'язування агресивної війни, а й за її «ведення». Також вона прямо не визначає, хто саме може бути суб'єктом цього злочину. Тому після початку російської агресії у 2014 році за цією статтею в Україні судили не лише керівників, а й рядових військових та учасників підконтрольних Росії формувань.

З роками цей підхід почав змінюватися, а з початком повномасштабного вторгнення Росії вийшов на новий етап. У цьому матеріалі розповідаємо, як українські суди пройшли шлях від вироків рядовим виконавцям до переслідування людей, котрі мають реальний вплив на ведення війни.

Кого судили за агресію до 2022 року

Приблизно за 70 кілометрів їзди автівкою від Донецька знаходиться Торецьк — шахтарське місто, яке за час російсько-української війни двічі зазнало окупації. Вперше — у 2014 році, під час агресії на сході України, однак майже одразу було звільнене. Вдруге — влітку 2024 року. Наразі місто окуповане.

Саме тут восени 2015-го, за інформацією Єдиного державного реєстру судових рішень, місцевий Дзержинський суд виніс перший в Україні вирок за злочин агресії. На лаві підсудних опинилися росіянин **Володимир Старков** та українець **Руслан Іотко**.

Як ідеться у матеріалах справи, Старков служив у російській армії. Його частина базувалася у Ростовській області РФ. У березні 2015 року його разом з іншими російськими солдатами привезли на Донеччину. Там він очолив підрозділ контрольованого Росією угруповання «ДНР». Відповідав за облік та видачу боєприпасів.

Українець Іотко приєднався до цього формування в Макіївці Донецької області. Він ремонтував вантажівки і перевозив зброю. У липні 2015 року, коли вони везли боєприпаси з Донецька, обох затримали українські військові.

Державна прикордонна служба тоді звітувала про їх затримання та опублікувала фото і відео зі спецоперації. На знімках зафіксована вантажівка з боєприпасами. На відео — перші слова росіянина після потрапляння у полон. Він визнав, що у Донецьк приїхав з Росії. А також, що мав із собою підроблений паспорт з чужим прізвищем, аби не видати свою причетність до РФ.

Слідство висунуло обом низку звинувачень. Серед них — ведення агресивної війни. Це частина 2 статті 437 Кримінального кодексу України.

Підсудні визнали провину. У зв'язку із цим судовий процес провели у спрощеному режимі. Тобто не вивчали усі докази. Захисники підсудних не заперечували проти цього. Старкову призначили 14 років ув'язнення, Іотку — 10.

Обґрунтовуючи вирок, суд вказав, що обвинувачені вели агресивну війну, адже перевозили боєприпаси, які використовувала «ДНР» для бойових дій проти України. Прокурор також наполягав на такій правовій кваліфікації.

Цей вирок не оскаржували. У грудні 2015 року Старков отримав помилування президента Петра Порошенка. Росіянина обміняли на Андрія Греченова з позивним «Рахман», начальника відділення розвідки 81-ї десантно-штурмової бригади ЗСУ. Чи обміняли також Руслана Іотка, невідомо.

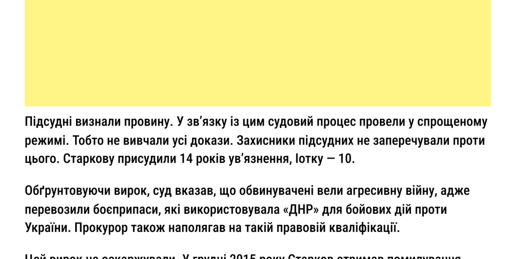

Боєприпаси, які перевозили росіянин Володимир Старков та українець Руслан Іотко
Фото: Держприкордонслужба

Схожий підхід застосував Голосіївський районний суд Києва у справі спецпризначенців російської розвідки **Євгена Єрофеєва та Олександра Александрова**. У травні 2015 року їх затримали поблизу міста Щастя на Луганщині.

Як ідеться у матеріалах справи, слідство доводило, що капітан і сержант російської військової розвідки перетнули кордон зі зброєю та збирали інформацію про позиції ЗСУ.

Обидва заперечували провину. Вони стверджували, що вже звільнилися з російської армії та служили у «народній міліції ЛНР». Захист називав їх комбатантами й на цій підставі просив виправдати. Адже за саму участь у бойових діях судити не можна.

За інформацією з вироку, суд послався на первинні свідчення затриманих у медіа. Тоді вони не заперечували, що служили у російському ГРУ. Перетин кордону, доставку зброї, розвідку й участь у бою суд визнав веденням агресивної війни.

Обох засудили до 14 років ув'язнення сукупно за ведення агресивної війни, сприяння терористичній організації та вчинення терористичного акту. Того ж року їх обміняли на українську льотчицю Надію Савченко.

Подібну логіку у травні 2016 року застосував Слов'янський міськрайонний суд у справі українця **Андрія Безверхнього**. Як ідеться у вироку, у травні 2014 року він вступив до лав «ДНР». Під час бойових дій у Слов'янську протягом 2014-2015 років чергував на блокпостах й охороняв техніку і зброю. Після звільнення міста перебрався у Донецьк, який контролювала прокремлівська влада. У 2015 році його затримали українські силовики у Слов'янську.

Безверхній повністю визнав провину, тому справу розглянули у спрощеному режимі без вивчення усіх доказів. Його службу на блокпосту, охорону об'єктів та розвідувальну діяльність суд визнав веденням агресивної війни. За статтею 437 йому призначили два з половиною роки ув'язнення. Також засудили за участь у терористичній організації й незаконне поводження зі зброєю. З урахуванням попереднього вироку за розбій він отримав чотири роки та сім місяців позбавлення волі.

Протягом 2015-2017 років українські суди винесли щонайменше сім вироків, де серед статей звинувачення була 437-ма. Ними за ведення агресивної війни також визнали винними заступника командира одного з підрозділів «ДНР», командира взводу «ДНР», командира і навідника танка, котрі служили у підрозділі «ДНР», військовослужбовця підрозділу «ДНР». Такі дані вдалося знайти у Реєстрі судових рішень та відкритих джерелах. Згодом у судовій практиці з'явилися перші спроби звузити коло людей, яких можна переслідувати за злочин агресії.

Перший сумнів щодо широкого застосування статті 437 виник у червні 2017 року у справі **Сергія Пилипенка**. За інформацією з вироку, у 2014 році він приєднався до «Народного ополчення ДНР». У складі цього формування спостерігав за складами, копав окопи, охороняв полонених українських бійців.

Двоє з трьох суддів колегії Слов'янського міськрайонного суду Донецької області визнали, що таким чином Пилипенко скоїв пособництво у веденні агресивної війни.

Втім, одна із суддів виклала окрему думку. Вона наголосила, що за міжнародним правом агресія — це застосування сили однією державою проти іншої. А ведення агресивної війни передбачає управлінські дії: реалізацію воєнних планів, керівництво військами чи проведення операцій. Тому суб'єктом такого злочину не може бути будь-який учасник збройного формування. Людина повинна мати відповідні повноваження та вплив на перебіг війни. Пилипенко не був високопосадовцем. Тому суддя пропонувала виправдати його за статтею 437.

Окрему думку з таким же обґрунтуванням виніс суддя у справі росіянина **Андрія Лангера**. У 2017 році Красноармійський міськрайонний суд Донецької області визнав його винним за злочин агресії.

За інформацією з вироку, Лангер приєднався до незаконного збройного формування «ДНР» у 2015 році. В Україну він потрапив з російської в'язниці. Йому запропонували звільнення в обмін на військову службу.

В окремій думці суддя послався на міжнародний стандарт суб'єкта злочину. Відтак, констатував суд, Лангер як рядовий боєць точно не підпадав під ці критерії і мав бути виправданий. Разом із цим, показовою є тогочасна логіка представників судочинства. Поряд з таким висновком суддя додав, що в Україні триває внутрішній збройний конфлікт, а не агресивна війна.

«Характер внутрішнього збройного конфлікту, який виник на сході України, свідчить про факт його зародження і протікання в межах однієї суверенної держави, а застосовані до держави Росії економічні санкції за участь у цьому конфлікті не свідчать про його відсутність», — вказав тоді суддя.

Перші виправдувальні вироки з'явилися також у 2017 році. Зокрема суди визнали невинуватими у веденні агресивної війни росіянина **Аркадія Жиджих** та українців **Федора Дегилевича й Олексія Кривошеєва**.

Перший у складі підрозділу «ДНР» готував їжу для бойовиків, другий — чергував на позиціях, третій — ремонтував техніку. Суди констатували: доказів, що ці військовослужбовці керували воєнними операціями чи мали інший вплив на реалізацію агресивної війни, не було.

Наприклад, Аркадій Жиджих у суді розповідав, що у 2014 році приїхав із Якутії до окупованого Криму лікуватися. Згодом вирушив до матері в Одесу. На Донеччині перед проїздом через блокпост угруповання «ДНР» він випив горілки «для хоробрості». Бойовики затримали його за керування напідпитку, забрали автомобіль і паспорт та змусили копати окопи. За версієюросіянина, до батальйону «Восток» він вступив, щоб перейти на легшу роботу, і став кухарем. У вересні 2015 року він разом зі знайомою заблукав і виїхав на український блокпост біля села Березове, де його затримали СБУ та прикордонники.

У підсумку суд наголосив: слідство не надало достатніх доказів, що його дії підпадають під статтю 437 ККУ. За цим звинуваченням його виправдали. Натомість засудили за участь у терористичній організації та незаконний в'їзд на окуповану територію.

У справі Дегилевича суд пояснив: «**веденням агресивної війни або агресивних воєнних дій визнаються управлінські дії з реалізації агресивних планів, зокрема, загальне керівництво всіма задіяними у війні чи у воєнному конфлікті силами, керівництво збройними силами або проведення військових операцій**». Втім доказів, що Дегилевич керував чи організовував воєнні операції, обвинувачення не надало.

Виправдувальна практика у справах про злочин агресії хоч існувала, однак не була сталою. Протягом 2018-2021 років суди винесли ще кілька вироків, якими рядових виконавців визнали винними за 437-ю статтею. Посади засуджених мали низовий характер. Це були розвідники, рядові службовці, командири танків, очільники невеликих підрозділів тощо. Тобто у цей період діяли два протилежні підходи. Повний перелік судових рішень за цей період оприлюднила у своєму аналітичному дослідженні «Медійна ініціатива за права людини». Це неурядова організація, що моніторить воєнне судочинство.

Помітно виділяється у цьому переліку вирок президенту-втікачу **Віктору Януковичу**. Йому інкримінували пособництво у веденні агресивної війни. Провину Януковича доводили насамперед його письмовою заявою від 1 березня 2014 року до президента Росії Володимира Путіна. Янукович просив використати російські війська в Україні. Цю заяву Путін називав правовою підставою для застосування військ.

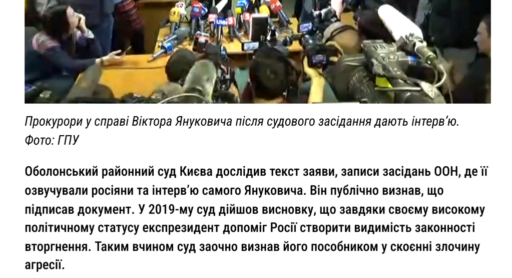

Прокурори у справі Віктора Януковича після судового засідання дають інтерв'ю.
Фото: ГПУ

Оболонський районний суд Києва дослідив текст заяви, записи засідань ООН, де її озвучували росіяни та інтерв'ю самого Януковича. Він публічно визнав, що підписав документ. У 2019-му суд дійшов висновку, що завдяки своєму високому політичному статусу експрезидент допоміг Росії створити видимість законності вторгнення. Таким вчином суд заочно визнав його пособником у скоєнні злочину агресії.

Ще одним порівняно помітним за рівнем посади став вирок російському віце-адміралу військово-морського флоту у відставці **Олегу Бєлавєнцеву**.

За даними вироку, у березні 2014 року обвинувачений був уповноваженим представником президента Росії. Він схиляв командування Військово-морських сил України перейти на бік Росії або не чинити опору. Пропонував посади й вищі зарплати, а також погрожував розправою. Його роль доводили свідченнями українських військових, відеоінтерв'ю та експертизами.

Суд вирішив, що як впливовий представник російського керівництва Бєлавєнцев сприяв веденню агресивної війни. У березні 2019-го Святошинський районний суд Києва заочно визнав його пособником у веденні агресивної війни та зміні меж території України.

Слово Верховного Суду

Чітку межу Велика Палата Верховного Суду провела у постанові від 28 лютого 2024 року. Суд пояснив: за статтею 437 можуть переслідувати не будь-якого учасника війни, а лише людину, здатну контролювати політичні чи воєнні дії, керувати ними або істотно впливати на відповідні рішення. Для цього вона повинна мати необхідні повноваження, ресурси чи суспільне становище.

Справу розглядали за скаргами адвокатів учасників підконтрольного Росії формування «ЛНР». Вони обстрілювали українські позиції, викрадали цивільних та примушували їх до військових робіт. Однак самі діяли за наказами й фактично не впливали на рішення про ведення війни.

Тому Велика Палата скасувала вирок у частині доведеності провини за цією статтею. За іншими звинуваченнями рішення суду лишили в силі. Тож Верховний Суд закріпив головний принцип: злочин агресії — це злочин керівництва, а участі в бойових діях чи виконання наказів для такого обвинувачення недостатньо.

Верховний Суд оприлюднив позицію щодо статті 437 ККУ.
Фото: скриншот зі сторінки суду у Facebook

Практика під час «великої війни»

З початку повномасштабного вторгнення українські суди винесли вже шість вироків, де згадується злочин агресії. П'ять із них стосуються людей із високими державними або військовими повноваженнями: колишнього командувача Чорноморського флоту РФ, міністра транспорту та трьох генералів Росгвардії. Ще один засуджений — капітан вантажного судна. Усіх шістьох судили заочно. П'ятьом призначили по 15 років ув'язнення, капітану — 12.

Першим у травні 2023 року Дніпровський районний суд Києва засудив колишнього командувача Чорноморського флоту РФ **Олександра Вітка**. Хоча вирок ухвалили вже під час великої війни, справа стосувалася окупації Криму у 2014 році. За його наказами російські сили блокували українські військові частини та владні органи. Саме через здатність планувати операцію, визначати, які об'єкти захоплювати, його віднесли до суб'єкта злочину за статтею 437 ККУ.

Три інші вироки стосуються командування Росгвардії на окупованому півдні України. Найвищу посаду серед засуджених обіймав генерал-полковник **Ігор Турченюк** — командувач угруповання військ «Південь».

За інформацією з вироку, йому підпорядковувалися штаб, дивізії, полки, батальйони, загони спеціального призначення, й інші підрозділи, які діяли на Херсонщині, Миколаївщині й Запоріжжі. Суд установив, що Турченюк забезпечив вторгнення підрозділів через Чонгар, Каланчак і Чаплинку та організовував виконання ними спеціальних завдань на окупованих територіях.

Нижче в цій командній системі перебували генерал-лейтенант **Володимир Спиридонов** і генерал-майор **Михайло Калупін**.

Спиридонов, йдеться у матеріалах справи, був командувачем Уральського округу Росгвардії. Після повномасштабного вторгнення його відрядили на Херсонщину. Там він очолив допоміжний пункт управління угруповання «Південь». Він керував чотирма тактичними групами, загоном спеціального призначення й оперативною групою. Міг ставити завдання, координувати підрозділи з іншими силовими структурами, управляти їхнім переміщенням і контролювати результати.

Згідно з вироком у справі Калупіна, він командував 50-ю окремою бригадою оперативного призначення, а на Херсонщині очолив оперативну групу її допоміжного пункту управління. Йому підпорядковувалися шість тактичних і батальйонних груп. Він планував їхні дії, віддавав вказівки.

У справах Турченюка і Спиридонова суд застосував висновки Великої Палати Верховного Суду. Вирішальними стали не генеральські звання самі собою, а масштаб підпорядкованих сил, право планувати їх застосування та реальний контроль над окремим напрямом воєнних дій.

У вироку Калупіну окремого посилання на постанову Верховного Суду немає. Суд вказав, що докази у справі доводять провину російського генерала. Серед них — низка документів з російських джерел. Наприклад, рапорти Калупіна до вищого керівництва про нагородження підпорядкованих йому підрозділів. Таким чином сторона обвинувачення доводила, що російський генерал мав значний військово-політичний вплив.

«Цивільну» ланку представляє міністр транспорту РФ **Віталій Савельєв**. За інформацією з вироку, він не командував військами, але контролював стратегічну транспортну галузь. Міністр міг визначати державну політику у сфері залізничного транспорту, видавати обов'язкові накази, керувати профільними установами та впливати на роботу «Російських залізниць».

Як ідеться у вироку, Савельєв використав ці повноваження для надання вагонів, формування резерву рухомого складу та організації пріоритетного перевезення військ, техніки й боєприпасів. Суд визнав це пособництвом у веденні агресивної війни — наданням засобів та усуненням перешкод для російської військової логістики.

Найбільше від цього підходу відрізняється вирок капітану судна «SPARTA-IV» **Олексію Терещенку**. У 2023 році він перевіз із сирійського порту Тартус до Новоросійська два комплекси «Панцир-С1», 11 вантажівок «Урал-4320» і шість причепів. Як капітан Терещенко керував екіпажем, контролював завантаження, вантажні документи та маршрут судна. Суд також пов'язав його з приховуванням рейсу через вимкнення системи AIS.

Ці повноваження суд визнав достатніми для пособництва у веденні агресивної війни. Водночас у вироку немає оцінки, чи міг капітан істотно впливати на воєнні процеси або керувати окремим напрямом воєнних дій, як цього вимагає постанова Верховного Суду. Фактично суд прирівняв контроль над одним судном і конкретним перевезенням до необхідного рівня впливу на агресію.

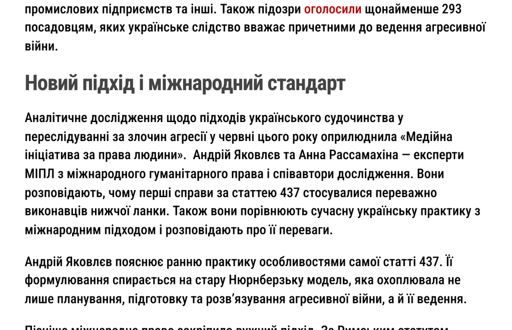

Офіс Генпрокурора повідомив про вирок Володимиру Спиридонову.
Фото: ОГП

Отже, практика під час великої війни загалом змістилася від переслідування рядових виконавців до командирів і державних керівників, які контролюють військові сили або стратегічні ресурси.

Нині на розгляді у судах дев'ять заочних справ, де обвинуваченим серед іншого інкримінують злочин агресії. Підсудними є російські міністри, командувачі великих російських бойових з'єднань, керівники державних військово-промислових підприємств та інші. Також підозри оголосили щонайменше 293 посадовцям, яких українське слідство вважає причетними до ведення агресивної війни.

Новий підхід і міжнародний стандарт

Аналітичне дослідження щодо підходів українського судочинства у переслідуванні за злочин агресії у червні цього року оприлюднила «Медійна ініціатива за права людини». Андрій Яковлєв та Анна Рассамахіна — експерти МІПЛ з міжнародного гуманітарного права і співавтори дослідження. Вони розповідають, чому перші справи за статтею 437 стосувалися переважно виконавців нижчої ланки. Також вони порівнюють сучасну українську практику з міжнародним підходом і розповідають про її переваги.

Андрій Яковлєв пояснює ранню практику особливостями самої статті 437. Її формулювання спирається на стару Нюрнберзьку модель, яка охоплювала не лише планування, підготовку та розв'язування агресивної війни, а й її ведення.

Пізніше міжнародне право закріпило вужчий підхід. За Римським статутом, злочин агресії може вчинити людина, здатна контролювати політичні чи воєнні дії держави або керувати ними. Вирішальне значення має не назва посади, а реальний вплив на державні рішення.

За словами Анни Рассамахіної, на практиці це дуже вузьке коло — найвище політичне і військове керівництво, яке безпосередньо впливає на рішення про початок агресії. Самого командного статусу або участі у бойових діях недостатньо.

«Підхід Римського статуту полягає в тому, що це злочин найвищої верхівки. Йдеться про тих, хто безпосередньо впливає на рішення держави про початок агресії», — пояснює Рассамахіна.

Український Кримінальний кодекс прямо не обмежував коло можливих обвинувачених. Окремо він передбачав відповідальність за «ведення агресивної війни». Через це норму можна було поширити навіть на рядових учасників російських формувань.

«Ми зіткнулися з двома проблемами. По-перше, у статті є ведення агресивної війни. По-друге, у ній не визначено спеціального суб'єкта. Міжнародне право пов'язувало агресію з лідерами, а правоохоронці дивилися в Кодекс і не бачили там такого обмеження», — говорить Яковлєв.

Тому слідчі та суди спочатку застосовували статтю буквально. Якщо людина воювала, перевозила зброю, охороняла об'єкти чи іншим способом допомагала російським формуванням, її дії могли розцінити як ведення агресивної війни.

«Це не був якийсь злий умисел. Проблема проявилася на практиці: закон дозволяв широке застосування, хоча серед правників переважало розуміння, що злочин агресії має бути лідерським», — зазначає Яковлєв.

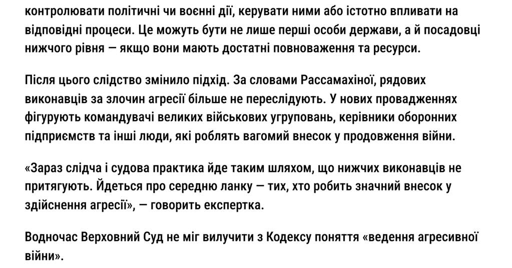

Анна Рассамахіна, Андрій Яковлєв.
Фото: з їхніх сторінок у Facebook

Межу провела Велика Палата Верховного Суду в постанові від 28 лютого 2024 року. Суд пояснив, що за статтею 437 мають відповідати лише особи, здатні контролювати політичні чи воєнні дії, керувати ними або істотно впливати на відповідні процеси. Це можуть бути не лише перші особи держави, а й посадовці нижчого рівня — якщо вони мають достатні повноваження та ресурси.

Після цього слідство змінило підхід. За словами Рассамахіної, рядових виконавців за злочин агресії більше не переслідують. У нових провадженнях фігурують командувачі великих військових угруповань, керівники оборонних підприємств та інші люди, які роблять вагомий внесок у продовження війни.

«Зараз слідча і судова практика йде таким шляхом, що нижчих виконавців не притягують. Йдеться про середню ланку — тих, хто робить значний внесок у здійснення агресії», — говорить експертка.

Водночас Верховний Суд не міг вилучити з Кодексу поняття «ведення агресивної війни».

«Суд може розтлумачити норму і повернути практику на правильний шлях, але не може намалювати нову стежку. Змінювати сам текст статті має законодавець», — пояснює Яковлєв.

Нинішній український підхід усе одно залишається ширшим за модель Міжнародного кримінального суду. За оцінкою Рассамахіної, значна частина обвинувачених в українських провадженнях могла б не відповідати критеріям суб'єкта злочину агресії за Римським статутом. Однак сама ця відмінність не робить національну практику неправильною.

Україна може встановлювати у своєму Кримінальному кодексі ширші межі відповідальності, якщо вони чіткі та передбачувані. Тому відмінність від моделі МКС сама собою не ставить під сумнів законність вироків. Кожен із них, однак, має відповідати українському законодавству, висновкам Верховного Суду та стандартам справедливого суду.

«Ми вважаємо, що за агресію відповідають не лише Путін, Шойгу чи Лавров, а й ті, хто безпосередньо впливає на її здійснення. Коли вночі летять балістичні ракети, ми всі відчуваємо наслідки цього злочину», — каже Рассамахіна.

Звуження кола обвинувачених після рішення Верховного Суду експерти також не вважають послабленням відповідальності. Воно відсікає рядових виконавців, але дозволяє переслідувати політиків, командирів, керівників оборонної промисловості та інших посадовців, які реально впливають на перебіг агресії.

Новий орієнтир може з'явитися після початку роботи Спеціального трибуналу щодо злочину агресії проти України. Станом на серпень 2026 року триває підготовка до його запуску. Трибунал має зосередитися на людях, які несуть найбільшу відповідальність за агресію.

Підписання Угоди про створення Спеціального трибуналу щодо злочину агресії проти України.
Страсбург, 25 червня 2025 року.
Фото: Рада Європи.

На думку Яковлєва, майбутня практика трибуналу може допомогти чіткіше розмежувати акт агресії та її ведення. Справи проти найвищого керівництва зможе розглядати міжнародний орган, а провадження щодо інших впливових учасників залишатимуться на національному рівні.

«Ми вже зараз маємо виконати домашнє завдання: визначити, які категорії справ передавати, які залишати і на яких провадженнях зосереджуватися в Україні. Інакше ризикуємо дублювати роботу Спецтрибуналу», — говорить Яковлєв.

За Статутом Спецтрибуналу, Генеральний прокурор України передаватиме його прокурору провадження, інформацію або докази щодо конкретних людей. Прокурор трибуналу сам вирішуватиме, чи починати розслідування та висувати обвинувачення. Тому українським правоохоронцям потрібно заздалегідь визначити, які справи спрямовувати до міжнародного органу, а які розслідувати в Україні.

Авторка: Анастасія Зубова

Джерело: ГРЕЧКА

Like
Tweet

Новини партнерів

Реклама

Tags: воєнні злочини РФ, звірства російських окупантів, правосуддя

YOU MAY ALSO LIKE...

Занепад путінської армади: радянські та російські танки, придатні для відновлення та ремонту, закінчаться в РФ у 2025 році — 22 СІЧНЯ 2025

Анатомия террора. Что двигает людьми, убивающими себя и окружающих? — 2 СЕРПНЯ 2016

Вкрадене життя: історії мешканців Ягідного, які пережили російський окупаційний підвал, але не пережили його наслідків — 28 ЛЮТОГО 2026

НОВИНИ

Вкрито працівника СБУ, який за гроші шукав людей у тасємній базі — 2 ВЕР, 2026
У Дніпрі судитимуть чоловіка, який скоїв два розбійні напади на пацієнтів лікарні — 2 ВЕР, 2026
5 років ув'язнення отримав чоловік за поширення у Facebook російської пропаганди — 2 ВЕР, 2026
У Німеччині прогримів вибух після погроз Росії через закриття консульства, є поранені — 2 ВЕР, 2026
Збито/подавлено 141 російську повітряну ціль — 2 ВЕР, 2026
У російській Пермі спалахнув завод, що виробляє ракетні двигуни — 2 ВЕР, 2026
СБУ та ГУР запобігли теракту ФСБ проти лідера російської опозиції — 2 ВЕР, 2026
Як українська Феміда десять років підіймалася від рядових окупантів до реальних архітекторів російського вторгнення — 2 ВЕР, 2026
Психологічне мародерство під час тривог: як анонімні телеграм-канали торгують страхом киян — 2 ВЕР, 2026
Реформа пенітенціарної системи, якої не побачили ув'язнені — 3 СЕР, 2026
Моніторинговий візит до Літинської виправної колонії №123: гарні ремонти й відсутність укриттів — 4 СЕР, 2026
Європейська вантажна мафія обирає чужі персональні дані: як кожен може стати злочинцем в ЄС не будучи ним — 4 СЕР, 2026
Ув'язнені на війні Росії проти України: «Шторм» проти «Шквалу» — 4 СЕР, 2026
Як рашисти в інтернеті вербують білорусів на війну проти України — 5 СЕР, 2026

COVID-19 ДТП Донбас Київ Розшук дітей агресія Росії атака дронами-камікадзе вбивство вбивства війна війна з Росією вимагання хабара вимагання мирних жителів війна в Україні війна з Росією вбивства втрати окупантів грабіж державна зрада допомога окупантам Україні замах на вбивство знущання злочини Росії змінення окупантів колабораційна діяльність корупція крадіжка напад Росії на Україну незаконне переправлення осіб оперативна інформація пособники окупантів розбій російський обстріл смертельна ДТП убивство хабар шахрайство

РЕКЛАМА

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

Путін і Пашинян зчепилися просто перед камерами: що сталося — Rbc.Ua
Путін пояснив, чому «не б'є» по керівництву України: причина диву — Nv.Ua
16-річна дівчина померла після сексу: спливли шокувальні деталі — 7sn.Ua

У ФОКУСІ

«Буря у склянці води» на 14 мільйонів: квартири на подушці, комуналка через помічника, а 6 млн застави закинули «старі друзі»

ІНШІ НОВИНИ

ДУМКИ ЧИТАЧІВ

Безпритульні у центрі столиці: відомий журналіст заявив про побиття доньки та бездіяльність київської поліції

ФОТОРЕПОРТАЖ

Як виглядає українська ТЕЦ, що пережила не одну ракетну атаку російських загарбників

НОВИНИ IT

Технології
Загрузка...

Передрук матеріалів "Україна кримінальна" повністю - з письмового дозволу. Для Інтернет-видань - без обмежень за обов'язкових умов: зазначення адреси ресурсу у вигляді гіперпосилання. Copyright © 2018 Україна кримінальна. Всі права захищені. E-mail для контактів:
cripo@cripo.com.ua